

נתבקשת להדפיס שורות אלה כל שונן מיד תבינו מדוע:

שורות אלו מיועדות למוצא תמונתי (העולם הזה 995: "חיל-הימניקית"), רבי"ט רפי יצחק, אי"שם. בתחילה רצוני להודות לך, רפי, על השבת האבי' דה, היות ותמונה זו היא מוכרת עבר. היא צולמה לפני כשלוש שנים והיתה מיועדת ל"קוקי" שהפך במשך הזמן ל"היות בעלי".

אודה שהופתעתי מאד בראותי את תמונתי מבצבצת מעל דפי הגליון, אך אם הסתלי צל של ספק בדברי, הרי הוא נמוג מיד למקרא השורות הבאות. נר' כחתי שזו אני, בכל זאת.

"התמונה אבדה כנראה לבעלי תמונתי במילואים... אגב, רפי, אם התברכה בדם צברי טהור, הרי שיש בידך להו' כיה, וזאת על ידי שליחת תמונתך ל' רותי. אוקיי? היא ודאי לא תתנגד לכך, לא כן, רותי? אני מקוה כי לא תכזיב את החברה.

קבל בצרוף את הוקרתי והערכתה ה' נתונה לך ולכל החיילים בצה"ל, אשר לא הכיבו במערכה זו."

עליוה (יוני).

באמת רפי, הבה נראה אותך. אתה אולי כבר לא תהיה הטיפוס של עליזה, אך אולי של מישהי אחרת.

☆☆☆

"שילכו לרותי!"

מכתבכם של (997/1096) הגיע אלי מאי"שם רחוק, כשהוא קמוס ומרופט מעט בצכות. כנראה שהתגלגל למעט עד שנפל לידי הקטנות. מספרים הם: "שמחנו נורא נורא לשמוע מהחברה דב' רים שונים על מדורך היפה. אבל אם אבא, נספר לך את כל האמת ורק את האמת.

"בפעם האחרונה שישבנו ב— לא קיבלנו עותונים, לא שמענו רדיו כי לא היה חשמל. על פנינו היו זקנים בני ימים אחדים, והחברה התחילו לפספס. בין יריה אחת לשנייה, החלו החברה ל' דבר, לא פחות ולא יותר מאשר עליך ועל העולם הזה. ומעשה שהיה, כך היה. "לפתע נראו באופק שתי דמויות. הן נלפתה לרובה, ולפתע הפטיר אחר ה' חברה קללה: "שילכו לרותי!" מה ל' רותי, מה פתאום לרותי. מי זאת רותי? שאלו החברה. אך אותו גינני שצעק הסכימו: "שלתתי מכתב לרותי ולא קבל' תי ממנה תשובה". מה קרה? היא בג' דה בן" שאלנו. "ספשו" ענה הגינני, "רותי מהעולם הזה."

באיון מידה נכון הסיפור, אינני יכו' לה לערוב לכם. אפילו אם אין הוא מדויק כל כך, ודאי רצו (1096/997) לספר לי אותו כדי שאומר מלה טובה על מודעתם שתבוא הלהן. על כל פנים, אינני יודעת אם לשמוח או להצטער שכבר מקללים בשמי. נראה כי הפכתי כמעט למוסד.

ואתן, בנות, אם באמת רוצות אתן בחברים לעט מעניינים, כתובנה לאותם ברגשים, וזאת לא רק משום שהם מח' מיאים לי. הם פשוט עושים רושם חבוה. השניים הם שני פייטרים, שאחד מהם אפילו בעל עבר צנחני. הם בוגרי תיכון, מעידים על עצמם שהם משכילים ובעלי הופעה נאה "ובכלל, 200 אחוז". הם אינם גופלים רוחות רואה לעצמו, משום שכל קורא רותי רואה לעצמו, משום מה, חובה לפרט: מוסיקה, ציור, תיאט' רון, קולנוע, טיולים.

הם רוצים בהתכתבות עם נערות פק' חיות, חייניות ומשכילות שאינן כתבי- שות לשוחח תמונות כבר במכתבן ה' ראשון.

☆☆☆

ביאליק ואני

(997/1097) אומרת, משום מה, שהשיר ב'ן נהר פרות ונהר חידקל של ביאליק היה מתאים לי, דווקא. "אם כן, ציפור זהבי, עופי, חוגי, צאי ובקשי לי את

חברי, מעיפה היא אותי במחי כתב עגול.

אין לי כל רצון לעוף. נוח לי מאד במקום שאני נמצאת, ואפילו סתם ל' צאת החוצה ולבקש לה חברים, אין לי חשק. ומה גם כשהיא עצמה טוענת כי אין לה מושג כיצד הוא עלול להיראות ומה הן הבעיות המעסיקות אותה. היא רק יודעת שהוא גבה קומה. אם תראו בסביבתכם אחד כזה, אמרו לו. שיכתוב ל' (997/1097).

☆☆☆

שוררים, חמורים וחרוזים

מישהו אומר כי ברעום התחתים, עו' נוח המוות, אחרים טוענים בדיוק ה' היפך. אך מה אני אשמה? אפילו בימים טרופים אלה מופצצת אני בחרוזים. כו' תב האחראי לחרוזים הבאים: "אני אחד מאלה ששלחני למדורך הנחמד שירים, וצחקתי צחוק רב כאשר קראתי את שירו הנאה של 995/1082. בקשתי אלייך: לפרסם את החרוזים הבאים כ' תשובה, ככתב הגנה על חבריי לעט מסכנים וחסרי הישע."

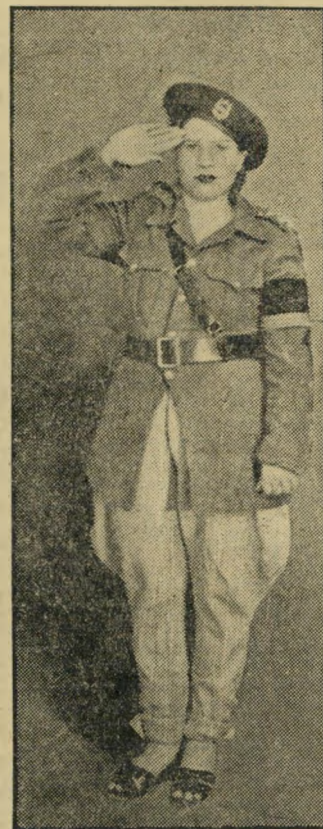
והרי השיר, וכל מה שאני יכולה לו' מר, הוא כי ידי לא היתה כמעל.

שלום לך, חייל עליז! אני מנחש שהנך צנחן. בא זה אליך מבחר סויו שרותי בחביבות קראה לו פייטן. נהייתי מאד מתאור חרוזיני... ההפריע הסיט לשנת גבורים? העלבת! לדון תיתבע, אך לא מצדנו; יתבעוך אולי... שוררים וחמורים.

ומה לפתע עסקת בפיוט? ההיטבת לעשות מאתנו? בקיצור: נוספת לשורותיני, לכותבי הפטפוט, אך מאתנו תשלול... חופש הרבור. ואומר לך דרך אגב הדברים, זה לך חשבו, והיה מבוסס. מקרבות שונים לי יותר פצעים מאשר לך... שנות שרות.

אולי רוצה מישהי מכתבים מחורזים? תכתוב איפוא, ל' (997/1098).

הסיפוס שלי

"היא ברחה לי בין האצבעות," כותב לי החייל זכריה גבאי, ששלח לי את התמונה הזאת, "והשאירה רק את תמו' נתה, בעמדה מצרית, אי"שם ליד אל' עריש. לכן אני פונה לכל חיילי צה"ל שיפקחו את עיניהם ומבקשם להתקשר אתי, אם ימצאו את היפתיה שלי. אחרת, אהיה אומלל עד סוף ימי". חזיקום חברה, מצאו אותה.

הסיבוב השני הפתעה והגשמה

היומיים הראשונים של מערכות סיני הפ' תיעזו את שירות השידור הישראלי כמו מוסדות רבים אחרים, ההרגל למעט ככל האפשר באינפורמציה לאורחים היה כה מורשש במוסדות הבטחון הישראליים, עד כי אפילו האנשים האחראים ביותר ב' קול ישראל ניצבו פעוריהם בפני ההפתעה בבוא השעה.

הנסיונות הראשונים להתגבר על התד' המה היו כושלים. את שידור החדשות הראשון ליוה ההידדים המקובל, כשמיד עם תום החדשות השמיעו גלייהאחר היש' ראלים סידרה של מארשים צוהלים. ציל' צול' טלפוני נרגז ממשרד ראש-הממשלה הפסיק את שידור המארשים באמצע הטקסט.

לא יותר קל היה מצבם של עורכי ה' תוכניות המילוליות. חלק ניכר מהם גוייס לשירות בצבא. אחרים לא עשו כל הכנות אירגוניות או טכניות לכיסוי מבצע כה מסוכן כמו הסיבוב השני. גם מוסדות הבטחון לא גילו כל נטייה להקל מן המג' בלות החמורות.

היומיים הראשונים לא הביאו, על כן, כל הדים מן הקרבות, פרט להודעותיו הקצר' צרות של דובר צה"ל במסגרת החדשות. את החסר ניסו למלא, כרגיל, במסכות סט' רומיות של חצייהאי סיני. שידורו ביד' רחבה. הציבור החל לסובב ברוגזה את הכפתורים ולחפש את שידורי החדשות ה' אנגליים של התחנות הערביות, בתקוה לשמוע קצת יותר ממה שמוכנה ממשלתו לספר לו.

16 שעות ו-40 דקות. 36 שעות אחרי תחילת הסיבוב השני חל מפנה ל' טובה. שירותי השידור החלו להתארגן לק' ראת מילוי תפקיד-החירום הראשון-במעלה שלהם. לאחר תיאום בין קול ישראל וגלי צה"ל, הורחב מספר שעות השידור והגיע בסופו של דבר ל-16 שעות ו-40 דקות ביום. החדשות נמסרו בתכיפות, לא רק במסגרת ה-15 המהדורות העבריות היומיות ו-19 המה' דורות הלועזיות, אלא גם תוך הפסקת תוכ' ניות אחרות, במידה שחשיבות הידיעות הצדיקה זאת.

מאמצים מיוחדים עשו עובדי יומן ה' חדשות ואנשי גלי צה"ל בשטח הרפורטז'ה הרדיופוני. מאמצים אלה עלו יסה רק עד כמה שהדבר נוגע לכמות. מספר המשרדים היה גדול מאד והגיע לפעמים לעשרה ב' יום. תהנת גלי צה"ל פתחה למטרה זאת תוכנית יומית מיוחדת, שנקראה יומן ה' מערכה, ואשר בה רוכזו כתבות מן השדה יחד עם פרשנות צבאית ומדינית. בקוץ ישראל פוזר החומר בשידורי החדשות, ב' יומן החדשות. כן שודרו גם כתבות כתוכ' ניות עצמאיות.

אולם המחסור הרגיל בכתיב-רדיו, היו' עים את מלאכתם, נתן את אותותיו באיכות הכתבות, שרק בודדות מתוכן, כמו ההקלטה של טכס כניע עוה, שיקפו בכנות ובמתח את חריות הלוחמים.

בין שתי תחנות. שירות אחר שהרדיו נטל על עצמו בימי המערכה ואחריה, היה יצירת קשר בין החיילים למשפחותיהם. מי אחר שהקשר בכל הציגורות האחרים היה לקוי במידה שבבלה עם שערוייה, החל המדור הקבוע של גלי צה"ל, פריסות שלום, לקבל כמיות עצומות של דואר יומי. לאחר מכן, גשלתו כתבי גלי צה"ל להקליט פריסות שלום חיות בבסיסים צבאיים. עד מהרה נמצאה גם שיטה טכנית שתבטיח את השתתפותם של חיילי יחידות מנותקות: טכנאי גלי צה"ל הצמידו את מכונות ההק' לטה למרכזיות של טלפוני-שדה, נתנו בכך אפשרות ליושבי מוצבים מרוחקים להקליט את קולם למען בני-משפחתם.

כאשר גבר לחץ פריסות השלום, החליטה תחנת גלי צה"ל לפתוח מדור נוסף בשם שלום באהבה, הזמינה את ההורים עצמם לספק למספר 82076, על מנת להקליט את דבריהם לבנים. ההיענות היתה בלתי-משוערת, וכעבור זמן קצר נשרפו נתיכי הטלפון, כתוצאה מאלפי השיחות שכוננו לאותו מספר אחר ויחיד בעת ובעונה אחת.

קול ישראל החל גם הוא בשידור המוני של פריסות שלום, אך לאחר מכן הוחלט שאין לייסר את ההורים בחיפוש בין שתי תחנות אחר דרישת-השלום הנוגעת להם, ומדור זה רוכז, איפוא, בגלי צה"ל בלבד, פרט לתוכניות כבקשתן הרבות בקוץ יש'

ראל, שהפכו גם הן אוטומאטית לצינור של פריסות-שלום.

בני כסף. אטית יותר היתה התאר' גנותן של התוכניות האמנותיות, שכמה מהן, כמו שלושה בטירה אחת, התבטלו בתור-רובותו של הימים הראשונים. חלק ניכר משעות השידור הנוספות נתמלא בהכרח על-ידי תקליטים מכל הסוגים. רק לאחר מכן אירגן קול ישראל את תוכנית האמן לחייל, בה מופיעים מדי ערב ה' שחקנים, המנגנים והזמרים של כל מוסדות הבידור בישראל, מבלי לקבל כל תשלום. היענותם הרחבה של האמנים לפניית ש' רות-השידור, איפשרה לבצע כמעט יום-יום תוכניות חיות ומבדרות, אם כי ערוכות על רגל אחת. שידור תוכניות אלה ימשך גם השבוע בימים קול ישראל, וב' בשעה 9.30 וביום ו' בשעה 8.10.

טיפה ביב. חיות מיוחדת בחשיבותה היתה מערכת השידורים בערבית. לרוע ה' מזל, הורחק מתפקידו אחד העובדים ה' מוכשרים של המחלקה הערבית בקוץ יש' ראל ימים אחדים לפני הסיבוב השני, על רקע של סיכסוכים אישיים פנימיים. על-ידי כך. נעשה הסגל המצומצם-מאד של מחלקה זו מצומצם עוד יותר, כלל למעשה שלושה עובדים בלבד. בכל זאת, עשה סגל זעיר זה מאמצים מיוחדים במינם, כדי להרחיב את השידורים בערבית לארבע שעות ביום, בתוכן 5 מהדורות חדשות, שנקלטו בלי ספק באוזן דרוכה בכל המרחב, כפי ש' העידו השבויים המצריים.

בכל זאת, היה זה רק טיפה בים לעומת שפע המישורים שניתך על העולם הערבי מתחנותיו הוא ומקוץ בריטניה. שהחל מנסר בחלל במלוא עצמתו, והשודרו עלות על הגל של קול ערב, מיד לאחר הצלצת מת' קניו של שירות השידור המצרי (ראח במרחב).

במלחמה, לא בשלום. ביצוע תוכ' נית רחבה זאת, חייב את עובדי שירות השידור למאמצים בלתי-רגילים, בפרט לאור העובדה שחלק ניכר מהם גוייס. לא היו לנו שעות-עבודה. אמר מנהל התוכניות ד"ר ושעיהו שפירא, "אנשים ישנו באול' פנים, שתי שעות ללילה."

בסופו של דבר, למרות כל הליקויים והקשיים, עמדו שירותי השידור בכבוד בעומס המיוחד שהוטל עליהם במסגרת "אולם", כפי שאמר אחד המאוינים, "הצד של הרדיו היא כמו הצרה של המדינה כולה: הוא מסוגל למלחמה, אך לא לשלום."

גלים קצרים המסך התקציבי עולה

שמועות עקשניות המהלכות באול' פני קול ישראל מבשרות כי לקראת שנת התקציב הבאה (המתחילה בחודש אפריל) עומד משרד ראש-הממשלה להכיר ברבות מתביעותיו של שירות-השידור ולהגדיל ב' מידה ניכרת מאד את תקציבו בהצעת התקציב שתיגש בבוא הזמן לאישור האוצר והכנסת... סיפור פריי, הכמאי האמ' ריקאי שהשתקע בישראל (על עכברים ואני שים, מדיאה), עומד לערוך בקוץ ישראל סידרה של תוכניות תעודתיות-למחצה. ה' תוכנית הראשונה בסידרה תוקלט באולפן ללומדי-עברית בנותיה... גלי צה"ל הגדילו את שעות-השידור לאחר הסיבוב השני, ומעתה נפתחים שידורי התחנה ה' צבאית בשעה 6 מדי ערב.

מה נשמע

תוכניות אלה, מתוך שידורי השבוע חבא עשויות להיות מעניינות. שינויים אפשריים. על קצה המזלג (יום ה' 9.30, קול ישראל) — משרד ראשון בסדרתו החדושת החדשה של יצחק שמעוני, ש' באה לרשת את ינשופים וחיוכים ז'ל. התוכנית, שתיערך בפני קהל באולם ימקא' בירושלים ותועבר משם, תכלול ארבעה פזמונים חדשים של דן אלמגור, יהודה פרי' דיס, מאיר הרניק, יוחנן זראי ואחרים, וכן כמה מערכונים היוליים וקטעי מוסיקה קלה סתם. ישתתפו בה תזמורת של 10 מנגנים, מחברי תזמורת שירות-השידור ו' מקלהל קול ציון נגזנה. המסך עולה (יום ב' 8: קול ישראל) — מתחיל המקורי של יהודה ה' אורחי, הסיור, הכלול בתוכנית השנה של תיאטרון זירה, ישמע בהשתתפות שחקני זירה ובכימויו של מיכאל אלמו.